

Posypać głowy popiołem czas

Data publikacji: 22.02.2010 7:00

Dziś Środa Popielcowa, czyli pierwszy dzień Wielkiego Postu. W Kościele Katolickim odbywają się specjalne msze święte, podczas których wierni posypują swoje głowy popiołem.

Obrzęd posypania głów popiołem fot. ARC

Od dziś przez 40 dni trwać będzie Wielki Post, w tradycji katolickiej czas zadumy, modlitwy i pokuty. **Ten okres pozwala odejść od zgiełku tego świata, nakarmić duszę i otworzyć ją na miłość Boga i bliźniego** - mówią hierarchowie Kościoła Katolickiego. Czas ten poświęcony powinien być na czytanie Pisma Świętego, uczestnictwo w katechezie, modlitwę, sakrament pokuty i pojednania.

W Środę Popielcową wierni posypują swoje głowy popiołem na znak żałoby i pokuty. Obrzęd ten znany jest w wielu kulturach i tradycjach. Znajdujemy go zarówno w starożytnym Egipcie i Grecji, jak i u plemion indiańskich oraz oczywiście na kartach Biblii, np. w Księdze Jonasza czy Joela. W liturgii pojawił się on w VIII w. Pierwsze świadectwa o święceniu popiołu pochodzą z X w. W 1091 r. papież Urban II wprowadził ten zwyczaj jako obowiązujący w całym Kościele. W tym też czasie ustalono, że popiół do posypywania głów wiernych ma pochodzić z palm poświęconych w Niedzielę Palmową poprzedniego roku.

W tym dniu obowiązuje także post ścisły, zgodnie z kanonami 1251-1252 Kodeksu Prawa Kanonicznego - obowiązuje wstrzemięźliwość od pokarmów mięsnych i post ścisły (trzy posiłki w ciągu dnia, w tym tylko jeden - do syta).

Prawem o wstrzemięźliwości są związani wszyscy powyżej 14. roku życia, a prawem o poście - osoby pełnoletnie do rozpoczęcia 60. roku życia.

Prawo kanoniczne nie nakłada na wiernych natomiast obowiązku uczestniczenia w tym dniu w Eucharystii, chociaż jest to powszechną praktyką.

Okresy i dni pokuty są w Kościele katolickim specjalnym czasem ćwiczeń duchowych, liturgii pokutnej, pielgrzymek o charakterze pokutnym, dobrowolnych wyrzeczeń, jak post i jałmużna, braterskiego dzielenia się z innymi, m.in. poprzez inicjowanie dzieł charytatywnych i misyjnych. Z liturgii znika radosne "Alleluja" i "Chwała na wysokości Bogu", a kolorem szat liturgicznych staje się fiolet, który powstaje z przemieszania błękitu i czerwieni. Błękit symbolizuje świat duchowy, nadprzyrodzony; czerwień - ziemski i zmysłowy. Fiolet symbolizuje człowieka przywiązanego do materii, ale tęskniącego za niebem. Istotą Wielkiego Postu pozostaje przygotowanie wspólnoty wiernych do największego święta chrześcijan, jakim jest Wielkanoc.